

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa miasta W.  
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej przy ul. B. w W.  
o uchylenie uchwały,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 września 2021 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 26 stycznia 2021 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. B. w W. na rzecz miasta W. kwotę 240 (dwieścieczterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Pozwana wspólnota mieszkaniowa wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 26 stycznia 2021 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego zmianę oraz zmianę poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego przez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: „Czy aby wspólnota mieszkaniowa mogła skorzystać ze zróżnicowania stawek na mocy art. 12 ust. 3 ustawy o własności lokali, przyczyny uzasadniające zróżnicowanie stawek muszą zostać umieszczone w treści uchwały lub jej uzasadnieniu?” Ponadto, skarżąca wspólnota wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w zakresie zarzutu dotyczącego uchylenia całej uchwały zamiast części dotyczącej tylko rozliczeń z właścicielami lokali z tytułu ponoszonych kosztów ciepła.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu na okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08). Po pierwsze, przedstawione zagadnienie prawne abstrahuje od przyjętych przez oba sądy podstaw rozstrzygnięcia sprawy. Nie jest bowiem tak, jak wynikałoby to z przedstawionego zagadnienia, że zasadniczą podstawą uchylenia uchwały było to, że w jej treści (uzasadnieniu) brak było wyjaśnienia przyczyn zróżnicowania stawek opłat za lokale mieszkalne i użytkowe. Główną przyczyną uchylenia uchwały było bowiem niewykazanie przez pozwaną wspólnotę, że lokal użytkowy jest użytkowany w taki sposób, że generuje większe zużycie energii cieplnej. Niewyjaśnienie tej kwestii w

samej uchwale było argumentem pobocznym, nie determinującym rozstrzygnięcia. Po drugie, skarżąca nie przedstawiła żadnych argumentów wskazujących na możliwe rozbieżne interpretacje prawne w zakresie przedstawionego zagadnienia prawnego. Nie stanowią ich w szczególności przywołane przez skarżącą niemal jednolite stanowiska sądów powszechnych. W szczególności nie można się zgodzić, ze stanowiskiem skarżącej, że rozdzźwięk pomiędzy orzeczeniami, akcentującymi potrzebę wykazania przez wspólnotę mieszkaniową konkretnych przyczyn podwyżek i korelacji ze sposobem korzystania z lokali użytkowych, wprowadza wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 7 czerwca 2018 r., I ACa 133/18, a w zasadzie dokonana przez skarżącą interpretacja fragmentu tego orzeczenia.

Skarżąca nie wykazała też, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jure, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01 i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Autor skargi powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Po pierwsze, nie może być skutecznym zabieg, którym posłużyła się skarżąca, powołując się na w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na zasadność zarzutów sformułowanych w ramach podstaw kasacyjnych. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08). Po drugie, w ramach tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powinna przedstawić wywód odnoszący się do naruszenia konkretnych przepisów. Jednak fragment uzasadnienia skargi, odwołujący się do jej oczywistej zasadności, nie zawiera wskazania przepisu, który miałby zostać naruszony, ani nawet powołania aktu prawnego, zawierającego ten przepis. Już tylko z tych względów argumentacja dotycząca oczywistej zasadności skargi nie może być uznana za przekonującą i wystarczającą do przyjęcia skargi.

Co więcej, łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jest wykluczone. Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nie jest możliwa sytuacja, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 listopada 2013 r., I UK 291/13). Co jest sporne nie może być przecież oczywiste (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 2014 r., V CSK 383/13).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.) obciążył pozwaną kosztami postępowania kasacyjnego.

